

Ο Φιντέλ Κάστρο και η Εκκλησία

/ [Πεμπτουσία](#)

image not found or type unknown

Καθώς η είδηση του θανάτου του Φιντέλ Κάστρο διατρέχει τα διεθνή μέσα ενημέρωσης, δημοσιεύουμε ορισμένα αποσπάσματα από το βιβλίο «Ο Φιδέλ και η Θρησκεία» (μτφ. Δ. Μάρκου, εκδ. Γνώσεις, Αθήνα 1987), το οποίο περιλαμβάνει συζητήσεις του Κουβανού ηγέτη με το μοναχό Φράι Μπέττο.

Η Εκκλησία είναι πολύ παλιά, έχει περάσει από πολλές δοκιμασίες, από πολύ δύσκολες, κάθε λογής, δοκιμασίες: Πέρασε σχίσματα, διασπάσεις διαφόρων ειδών. Από τα σχίσματα αυτά προήλθαν άλλες Εκκλησίες....

Είναι βέβαιο ότι η πέτρα του Αγίου Πέτρου, πάνω στην οποία οικοδομήθηκε η Εκκλησία είναι γερή, σκληρή πέτρα. Ο θεσμός αυτός επέδειξε στο διάστημα της ιστορίας πείρα και σοφία, επέδειξε τη δυνατότητά του να προσαρμόζεται στην πραγματικότητα του κόσμου. Πρέπει να πέρασε από δύσκολες δοκιμασίες, από τη στιγμή που καταδίκασαν το Γαλιλαίο μέχρι την πυρηνική εποχή και τα διαστημικά ταξίδια, τις αστρικές θεωρίες, τους νόμους της εξέλιξης και τις ανακαλύψεις της σύγχρονης βιολογίας... Ωστόσο, πάντα γεννιούνται θεολογικές εξηγήσεις, νέα θρησκευτικά κριτήρια, γίνονταν ευφυή βήματα, για να προσαρμοστεί ο θεσμός στις μεγάλες πολιτικές, οικονομικές και κοινωνικές αλλαγές, στις μεγάλες επιστημονικές ανακαλύψεις που γίνονταν στον κόσμο. (σ. 325)

...θα μου άρεσε να δω την Εκκλησία να στοχάζεται πάνω στα [κοινωνικά] προβλήματα. Θα μου άρεσε να δω σοβαρές και βαθιές σκέψεις πάνω στα οικονομικά και κοινωνικά προβλήματα των χωρών της Λατινικής Αμερικής και του Τρίτου Κόσμου, την τρομερή τραγωδία αυτού που συμβαίνει στην πραγματικότητα, τη βαθιά οικονομική κρίση και το χρέος του Τρίτου Κόσμου, την εκμετάλλευση και καταλήστευση που υφίστανται οι λαοί μας μέσα από ένα σύστημα διεθνών οικονομικών σχέσεων ιδιαίτερα εγωιστικών και άδικων. Θα μου άρεσε μια εποικοδομητική και αλληλέγγυα θέση της Εκκλησίας, σε σχέση με τα προβλήματα αυτά, που υποφέρουν οι λαοί μας. Θα ήταν μια σημαντική συμβολή στην ειρήνη και την ευημερία του κόσμου. Οι οικονομικοί πόροι που αρπάζουν από το λαό μας χρησιμοποιούνται σε στρατιωτικούς λαούς.

Δεν επιθυμούμε, δεν μπορούμε να επιθυμούμε διασπάσεις στους κόλπους της Εκκλησίας. Θα μας άρεσε μια Εκκλησία ενωμένη, που να υποστηρίζει τις διεκδικήσεις των λαών του Τρίτου Κόσμου και όλης της ανθρωπότητας και ιδιαίτερα της Λατινικής Αμερικής, όπου βρίσκονται ή σύντομα θα βρίσκονται, με τους σημερινούς ρυθμούς ανάπτυξης, η πλειοψηφία των καθολικών στον κόσμο και οι πιο φτωχοί. Δεν μου φαίνεται σωστό να προσπαθούμε έξω από την Εκκλησία να μεταρρυθμίσουμε ή να βελτιώσουμε την Εκκλησία. (σ. 329-30)

... Το όνομα του Ιησού Χριστού ήταν από τα πιο κοντινά, ουσιαστικά από τότε που απέκτησα λογική, στο σπίτι, στο σχολείο, στη διάρκεια των παιδικών μου χρόνων, όταν έγινα έφηβος... Ποτέ δεν είδα αντίθεση ανάμεσα στις ιδέες που υποστήριζα και αυτής της εξαιρετικής μορφής, που τόσο κοντά μου βρίσκονταν από τότε που

κατάλαβα τον εαυτό μου... Αρκετές φορές είχα την ευκαιρία να εκφράσω τη συνάφεια που υπάρχει ανάμεσα στη χριστιανική και την επαναστατική σκέψη. (σ. 344-5)

... Επίσης πολλά κομμάτια της διδασκαλίας του Χριστού, όπως Η Επί Του Όρους Ομιλία, νομίζω πως δεν μπορούν να ερμηνευθούν με άλλον τρόπο, παρά με αυτό που ονομάζεις επιλογή υπέρ των φτωχών... Είναι δύσκολο να καταλάβεις πώς μπορεί να μπει ο πλούσιος στη βασιλεία των Ουρανών, αν πάρεις υπόψη σου πολλά από αυτά που αποτελούν τη νοοτροπία του πλούσιου: έλλειψη αλληλεγγύης και ευαισθησίας, εγωισμός... (σ. 349-50)

... Η φράση του Μαρξ, ότι η θρησκεία είναι το όπιο του λαού, δεν μπορεί σε καμιά περίπτωση βέβαια να έχει το χαρακτήρα δόγματος ή απόλυτης αλήθειας... Μπορεί η θρησκεία να είναι όπιο ή πανάκεια, στο βαθμό που χρησιμοποιείται και εφαρμόζεται για να υπερασπίσει τους καταπιεστές και εκμεταλλευτές. (σ. 356)

... Ο Φαραμπούντο Μαρτί [αντιαποικιοκρατικός επαναστάτης, 1893-1932] μισούσε το ισπανικό σύστημα και προέτρεπε το λαό να αγωνιστεί ενάντια στο αποικιακό σύστημα των Ισπανών. Χωρίς αμφιβολία, όμως, δεν μιλούσε για μίσος ενάντια στους Ισπανούς... Επομένως αυτό που εμείς κηρύσσουμε είναι η απόρριψη, η άρνηση, το μίσος για το σύστημα, το μίσος για την αδικία. Δεν κηρύσσουμε το μίσος ανάμεσα στους ανθρώπους, γιατί σε τελευταία ανάλυση, οι άνθρωποι είναι θύματα του συστήματος.

... Ειλικρινά, δεν αγαπώ τον εχθρό, δεν έφτασα τόσο μακριά... (σ. 266-7)